

grafs tredje Stykke blive staaende. Dernæst griber jeg Leiligheden til at fremhæve en Side af Sagen, som forekommer mig at være noget af det Væsentligste af, hvad der kan gjøres gjældende imod det Forslag, som det ærede Thing sidste Gang vedtog med Hensyn til Ufsættelsen af denne Paragraf; at jeg ikke igjen har optaget det Forslag af mig, som forkastedes ved anden Behandling med et saa stort Fleertal, mod en saa lille Minoritet, haaber jeg, at det ærede Thing vil anerkjende som en Resignation fra min Side. Hvad jeg især vil gjøre opmærksom paa som noget efter min Formening Uheldigt ved § 12, er da dette, at det fastslaaes som en bestemt Betingelse for, at Politiet, der er nærværende og skal være nærværende ved offentlige Forsamlinger under Tag, skal kunne skride ind for at anholde eller fjerne Fredsforstyrreerne, at Uordenen skal have antaget Karakteren af eller medført Ufred eller Slagsmaal; altsaa, om ogsaa Uordenen er nok saa stor i andre Henseender, naar de Tilstedeværende blot ikke just slaaes indbyrdes, saa skal Politiet, der ifølge sin Stilling er kaldet for at være tilstede i Forsamlingen, roligt være Vidne til, at der gjøres det allerførste Spektakel til Forulempelse for Naboer og Gjenboer og for Eieren af Huset, i hvilket Lokalet er leiet. Uagtet Varten i Huset eller Naboer og Gjenboer tager sin Tilflugt til Politiet og begjærer dets Bistand for at forhindre disse Spektakler, uagtet Vinduer og Døre slaaes ind, Rysekroner slaaes i Stykker osv. osv., saa skal dog Politiet ikke røre sig af Stedet, naar ikke Forsamlingens Leder beder det om at skride ind (En Stemme: Eller der opstaaer Ufred og Tumult!); ganske vist, naar der opstaaer Ufred eller Slagsmaal, hvilket omtrent betyder det Samme; men naar Forsamlingens Medlemmer ere enige om at gjøre disse Spektakler og blot ikke komme i Haarene paa hinanden, saa skal Politiet forholde sig aldeles roligt. Dette forekommer mig virkelig at være unaturligt, og det er noget af det Væsentlige, som jeg har imod § 12, saaledes som den nu foreligger. — Forslaget, som er stillet af 15 Medlemmer under Nr. 24, havde jeg haabet skulde være blevet taget tilbage ligesaa vel som Forslaget under Nr. 25; da dette ikke er skeet, skal jeg, ligesom den ærede Ord-

fører, gjøre opmærksom paa, at det er aldeles umuligt, at det nævnte Forslag kan vedtages, idet det vilde medføre et Resultat, som gif i modsat Retning af, hvad der formeentlig er tilsigtet. Naar det blev bestemt, at de omtalte Bøder skulde affones med simpelt Fængsel efter de gjældende Regler, vilde det føre til, at Bøderne kun bleve affonede med simpelt Fængsel, naar de vare idømte Personer, for hvem Band- og Brødstraffen efter deres Stånd og Stilling maatte ansees allfor haard; vi vilde saaledes derved netop fastholde det uheldige Standskenshensyn, som gjorde sig gjældende dengang, da Forordningen af 1836 udkom, og som det jo vel har været Hensigten at see at komme bort fra. Naar den ærede Rigsdagsmand (Winther), som førte Ordet paa de 15 Forslagsstilleres Vegne, med Hensyn til den besynderlige Inkonsekvents, som det blev fremstillet af den ærede Ordfører, at der vilde fremkomme ved paa dette ene Sted at vedtage andre Regler for Affoningen end paa andre Steder, henvisste til, at det maatte antages, at man gennem Vedtægten vilde søge at lempe sig efter det Princip, som saaledes særligt blev gjort gjældende med Hensyn til § 9, og meente, at man i Politivedtægten kunde bestemme, at de Bøder, som idømtes i Genhold til Politivedtægten, skulde affones med simpelt Fængsel og ikke med Band og Brød — saa maa jeg tilstaae, at den ærede Rigsdagsmand har et noget løjerligt Begreb om, hvad der kan sættes ind i en saadan Vedtægt; der kan man dog ikke indsætte Bestemmelser, der forandre tidligere Love. Det ærede Medlems Anviisning paa, at Folkethinget gjerne kunde vedtage en Lov, som indeholdt i og for sig selv meget uheldige Bestemmelser, da man dog kunde være det Haab, at Lovforslaget vilde blive forandret paa et andet Sted, forekommer mig ligeledes at være mindre heldig. Det er allerede en slem Ting, naar der til anden Behandling fremkommer Forslag, som i og for sig ere uheldig affattede, idet man sætter sin Lid til, at man kan faae dem omændrede til tredje Behandling; men det vilde dog være at drive Tilbøieligheden til at see gjennem Fingre med et Forslags formielle Mangler allfor vidt; naar man skulde stole paa, at Lovforslag, som dette